

afirma que no hi ha res veritablement característic i sobre tot constant, doncs totes aquestes deformitats poden trobar-se en subjectes normals. Si existeix alguna fórmula, afegeix, que pugui prestar serveis des del punt de vista antropològic i psiquiàtric, no s'ha trobat encara.

Davant aquestes dificultats, hom pensa que cal anar a cercar aquest tipus en altres indrets i valorar els estigmes psicològics, mes aquests són força més difícils d'objectivar malgrat les proves directes e indirectes a què se'ls sotmet. Per això una escola americana preconitza el Behaviorisme, que és un mètode diagnòstic del subjecte obtingut per mitjà de l'estudi de la seva conducta.

No es pot concedir massa importància a les estadístiques si no existeix paral·lisme entre les sèries anormals i les normals de condicions similars; per això lamentem no haver pogut realitzar les mateixes observacions en menors normals per establir una comparació, doncs és possible que aleshores s'atenués molt la diferència teòricament existent entre ambdós grups.

Tan com la recerca d'aquelles anomalies, interessa la visió de conjunt; visitant les institucions on s'apleguen menors del Tribunal no es nota gran diferència entre els menors agrupats, en llur aspecte, del que podria oferir un grup d'escolars normals. En canvi, és molt penosa la impressió que ofereixen certes seccions on existeixen oligofrènics menys accentuats, no pertanyents al Tribunal, per l'evident exteriorització del tipus de degeneració que mostren i l'expressió repulsiva de la majoria, coincidint, dintre llur varietat i contrastos, el que ens inclina a pensar que la delinqüència es troba entremig dels éssers normals i els disgenèssics i molt més a prop d'aquests darrers que dels altres. D'acord amb aquesta convicció, els estigmes no serien altra cosa que manifestacions somàtiques d'un estat de desequilibri mental més o menys ostensible, producte d'un procés de degeneració caracteritzat per un predomini instintiu i tendències impulsives.

Ja és una cosa ben coneguda dels antropòlegs i psiquiatres les coincidències entre certs delictes i determinades reaccions dels psicòpates, havent provingut d'aquesta analogia la teoria que asimila el delinqüent al boig moral i a l'epilèptic.